

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

COLLADA DE REYS

VEYA un telégrama:

«D. Càrios ha desaparecut de Venecia.»

¡Uy, quina por! ¡Aparteu las criaturas!

Y tot á consequència del part de D.ª Maria Cristina. Si fins n' hi ha per fer un refran. Vegin si 'ls está bé: «Quan la reina regent d' Espanya *pareix*, D. Carlos *desapareix*.»

Hi havia qui no sabent com explicarse aquesta desaparició, preguntava:—¿Y are, per qué se 'n ha anat aquest ximple?

—Ja ho sentiréu á dir, responian los més pessimistas: prompte li veuréu la borla de la boyna per damunt dels Pirineus. ¡Pobres de nosaltres! D.ª Maria Cristina no ha parit sols un infant, ha parit ademés una guerra civil.

En mitj de tanta incertitut, un altre telégrama va venir á aclarir tots los duptes.

Lo telégrama aclaratori deya aixís:

«Han ocorregut á Venecia vuit cassos de cólera.»

Y aquí tenen explicada la causa verdadera de la desaparició de aquest pastanaga: la por del microbi.

Y 'l convenciment de que si 's moria, avuy per avuy las pobras húngaras no tenen un quarto per vestirse de dol.

***

¡Lo cólera! ¡Camas ajudéme!

Lo rey del As d' oros ha atravesat mitja Europa, com una exhalació.

Y no ha pres alé fins arribar á Suissa. En aquell ditxós país, erissat de montanyas nevadas, no s' hi ha negut may ni cólera, ni maluras contagiosas.

Aixó sí, un cop á Suissa, l' home s' ha repensat y s' ha dit:

—Vaja que fugint d' aquest modo, tant mateix faig un paper una mica massa ridicul. ¡Dimontri, quina por m' ha agafat! ¡Ni jo mateix me 'n dono compte! Qualsevol s' hauria cregut que 'm venia al darrera un batalló de cassadors del exércit espanyol. Nada, nada, disfressém la cosa. ¿Cóm? Publicant un manifest protesta, contra 'l naixement de D. Alfonso XIII.

Y aquí tenen l' origen del manifest que ha fet riure á mitja Europa y ha fet fástich á l' altra mitja.

¡Deliciós espectacle! Un rey que pretén ser lo genui representant del absolutisme anarse'n á protestar desde 'l poble més democrátich, més republicá y fins més federal de la terra. ¡Cal! Si la República suissa á un tipo aixís, hauria d' escupir-lo.

Ja tenim rey y batejat y tot.

No 's diu Pascual Bailon, com eram molts que pre-

teniam: li han posat Alfonso, y será 'l número 13 del seu apellido.

Als supersticiosos que creuen que 'l número 13 es fatal, los alfonsins recalitrants los hi responen que 'l número 13 indica tossuneria.

Es á dir: Treze son treze.

Allá veurém qui será més tossut.

Lo més bonich del rey que tenim es que 'ls que més diuen que l' estiman l' han enviat á dida.

—Jo no sé, 'm deya un monárquich molt tocat y posat y aficionadíssim als detalls. Al considerar que tenim un rey tant menut, que si 'l deixavan sobre 'l trono potser cauria, á riscos d' esguerrarse, un hom' se convenens de que fins que 'l rey sápigam caminar tot sol, lo trono no pot ser l' atribut de la monarquia.

—¿Y donchs qué? vaig preguntar-li.

Y ell va respondre'm:

—La basseta.

***

A propòsit de reys menors d' edat, ja recordarán vostés que quan l' entrada de D. Alfonso XII á Barcelona, aquest va publicar un manifest cridant als espanyols y calificantlos de fills seus.

Llavors contava D. Alfonso de 17 á 18 anys, de manera que perque fossem tots los espanyols fills de un xitxarello de 18 anys pèl cap alt, era necessari que 'ls tals espanyols fossem ben criaturas.

Y en efecte, després s' ha vist que la restauració va ser una verdadera criaturada.

***

El Progreso de Madrid es un periódich republicá que quan convé sab fer la propaganda dels números.

Als dos dias de haver nascut D. Alfonso XII, ja obría en las sévas columnas lo següent:

COMPTE CORRENT

DEU

Pesetas.

Per dos dias de sou, á rahò de Plas. 19,178 08 diarias. . . 38,356'16

Al haber no hi figura encare cap partida.

L' haber no comensará fins lo dia 17 de maig de 1902, fetxa en que, si tot marxa com los monárquichs volen y desitjan, la nació espanyola haurá satisfet ja al fill de D.ª Maria Cristina la cantitat de CENT ONZE MILIONS, NOUCENTAS NORANTA NOU MIL NOUCENTAS VUITANTA SET PSESSETAS Y VINT CÉNTIMS.

Aixó 'l dia que comensí á reynar.

Si no s' estronca la llet de la gran vaca anomenada Espanya.

Un parrafet per acabar.

Diuen que s' ha firmat lo tractat de comers ab Inglaterra per una rahò molt poderosa.

Y es aquesta que Inglaterra ha manifestat grans simpatias en favor de las institucions que actualment nos regeixen, fins al punt de mostrarse resolta á fer per la seva part tot lo que siga necessari per conservarlas.

Lo *modus vivendi* será, si volen, la ruina de l' industria fabril, pero es un acte *proteccionista*.

Proteccionista de las institucions.

P. K.

ha celebrat una gran reunió de fabricants y treballadors, á fi de posarse d' acort respecte á las tarifas de la industria. En la reunió ha reinat la major armonia.

Davant de las amenassas de la poderosa Inglaterra, que invadira prompte 'l nostre mercat, gracias á la gent libre-cambista, es consolador l' espectacle de la unió de tots los elements que treballan. Aixís y tot tindrán prou feyna, per resistir las tretas dels que no treballan ni fan res més que la desdítixa d' Espanya.

¡Quina cosa més ridicul lo titulat *Congrés mercantil* de Madrid! Allí s' hi ha abocat tota la llopada libre-cambista, y á uns pobres proteccionistas castellans que van anarhi, ni 'ls deixan piular.

Empipats al últim van presentar una proposició demanant qu' Espanya prengues l' iniciativa per celebrar un *Congrés internacional*, á fi d' establir lo *libre-cambi* en tota Europa.

Los libre-cambistas haurian d' entussiasmarse ¿veritat? Donchs no senyor: ni menos van pendre en consideració la proposició presentada.

De manera que esgratinyat un libre cambista, treta la crosta de barnís ab que 's cubreix, surt un proteccionista massís.

Ey, entenémnos: un proteccionista dels estrangers.

***

Perque 's formin una idea de la indole y caracter del *Congrés mercantil* de Madrid, bastará un detall.

En ell no hi está representat cap gran industria. En cambi t'è representació y veu y vot l' ilustre gremi dels limpia-botas madrilenyos.

Lo Sr. Maluquer en lo Senat:

«Catalunya no dirá res contra 'l tractat de comers ab Inglaterra, perque sab que segons un proverbí árabe la paraula es plata y 'l silenci es or... Pero 'l silenci de Catalunya no será or, sino un altre metall.»

Gran escándol.

Un senador:—¿Será plóm?

Lo Sr. Maluquer:—*Tu divisti*.

Estranyesas:

Per una part lo Papa Lleó XIII s' ha prestat á ser padri del rey Alfonso XIII.

Y per altra part lo tanoca de 'n Carlets, que 's titula defensor de la santa religió, protesta contra la legitimitat de Alfonso XIII.

Una de dos: ó 'l Papa 's presta á ser padri de un rey ilegítim.

O en Carlets, al protestar contra una legitimitat amparada pel Papa, toca 'l vio on.

D. Francisco tenia 'l compromís de fer sortir senador a D. Evaristo Arnús, y en efecte, va volcarlo. Alguns constitucionals tractaven de desaguiar a D. Evaristo, nomenantlo president del Cassino constitucional, y en Rius y Tauler va derrotarlo.

Un cantar imitació dels andalusos:
Per ingrats los fusionistas
tant d' aquí com de Madrid:
per calsas D. Evaristo,
per xarranadas en Rius.

Consideració de un periódich estranger, apropósit del naixement de D. Alfonso XIII.

«Ahir va neixre 'l nou rey y ja t'è cortesans. Al entorn del bressol renaixen l'alegria y l'esperansa de tots los parásits que pululan per Madrid.—Un antich republicà renegat dona una proba de temeritat al dir a las Cortes: «Preparémnos a defensar la monarquia que representa l'ordre y la pau.»

«Ni 'ls diputats que aplaudeixen aquest llenguatge, ni 'l que 'l emplea existirán quan lo salvador dels seus interessos haja arribat a l'edat de protegirlos.»

Es veritat, la majoria estarán a fer malvas.
Pero encare podrá servir.
D' aquelles malvas podrá ferse'n un cataplasma per qui 'l necessiti.

Tractantse a Marruecos de fer tractats de comers ab algunas nacions estrangeras, l'emperador va fer llegir una alocució en totes las mesquitas, afirmant que s'havia pres tres mesos per respondre *perque creya que avants de fer res devia consultar al seu poble y saber sa opinió.*

Ja ho veuhem: tracta ab més consideració y justicia als seus súbdits l'emperador de Marruecos, que 'ls ministres de 'n Sagasta als catalans.

Baix aquest punt de vista val més ser moro qu' espanyol.

A Madrid s' han obert algunas suscripcions, per remediare los desastres produhits per las ventadas, obtenintse escassos resultats.

En aquella terra la caritat no arrela.
Si tinguessen caritat, no farien tractats de comers com los que fan, produhint la ruina y la desesperació de numerosas comarcas.

—Y qué fa la caritativa Catalunya? preguntan alguns. ¿Cóm no socorra a las victimas del ciclón de Madrid?

¡Ah! Per Catalunya ha passat també un ciclón més terrible que aquell.

Lo ciclón de Catalunya 's titula *Modus vivendi* ab Inglaterra.

Per salat lo que ha succehit a Xátiva.

Al passar los magistrats de l'Audiencia una visita a la presó de aquella ciutat, van trobarla abandonada sense escarceller y sense presos y ab las claus en poder de una vehina.

Tant los presos com l'escarceller de Xátiva han revelat en aquesta ocasió que son personas de conciencia.

Saben que 'n Camacho está apurat y que desitja fer grans economias y fan dimissió del seu carrech. No volen que l'Estat los mantinga.

En Bosch y Fustegueras es l'home encarregat de unir novament als heterodoxos ab los ortodoxos, a 'n en Cánovas ab en Romero.

Ja cal que en Bosch y Fustegueras fassi unas pastetas ben espessas.

Aixis y tot sempre 's coneixerá l'afegidura.

Però no es veritat qu' en Sagasta, al firmarse al tractat de comers ab Fransa, va prometre solemnement, en ple Senat, que no 's faria mentres ell governés, lo tractat de comers ab Inglaterra?

Y donchs ¿cóm s' explica que are, governant ell mateix s' haja firmat aquest ditxós tractat?

Si en Sagasta fós home com cal l'agafariam per la paraula: si fós bou l'agafariam per la banya.

Es en Sagasta y no hi ha més recurs que agafarlo pèl tupé.

Agafarlo pèl tupé y de cap a terra.

CARTAS DE FORA.—Cremat sens dupte 'l rector del Bruch perque 'ls seus feligresos s' obstinan en no donarli vi, are 'ls fa estolviar las hostias, puig quan los dona la comunió, de cada hostia 'n fa quatre y serveix per quatre personas. Aixó es l'extrém de la tacanyeria.

Durant la professó de Sant Isidro un vicari de Capellades pretenia fer treure la gorra a un ciutadà qu' estava tranquil dintre de una casa. Lo vicari empleá un ademán tant brusco, que més semblava una fiera que volia devorarlo que no un representant de Déu. Qualsevol se figuraria qu' en los seminaris no ensenyan la urbanitat.

Lo dia 13 del actual arribá al poble de Altafulla 'l nou rector nomenat últimament, y l'arcalde enviá l'agutzil de casa en casa dels carrers per ahont havia de passar la comitiva, perque 'ls vehins possessin cobrellits als balcons y finestras. Pero Sr. Pauhet; ja que t'è l'ofici de tender, no seria millor que 's dediqués més a fer butifarras que a empunyar la vara?

A Sarreal hi ha un capellá empenyat en protegir a una viuda que ven cera y confits, fins al extrém de que no bateja si 'l ciri que duhen no ha sigut comprat a la viuda dels seus pensaments. ¡Viva la galanteria!

A Montblanch hi ha dugas parroquias, una de las quals monopolisava de molt temps há la festa de Sant Isidro. Pero aquest any lo rector de l'altra li ha volgut fer la competencia, dividint als pagesos en dos bandos y fent fer als seus partidaris un sant nou de trinca.—A las 9 del mati, previa una tronada de morteretes anunciant, sens dupte, que s'rompien las hostilitats, sortí la professó per partida doble. Obrián la marxa de totes dugas professons, lo ball de bastonets, y cada una portava com una vintena de músichs.—Al trovarse a la plassa 'ls intrusos plantan lo seu Sant al mitj de cara al altre, grants'hi 'ls capellans d'esquena y 'ls músichs vinga tocar y moure escándol per ofegarse 'ls uns als altres, armantse una gatzara digna de una confitada de Carnaval, quedant per ultim sols los del Sant nou.—Las professons van trobarse novament en un carrer estret y quan ja estaban cara a cara 'ls bastoners y las professons paradas a veure qu' passaria, arriba l'arcalde y mana que 's retirin cada una per diferent camí.—Resultat: un escándol de ca 'l Ample, los pagesos desunits y enemistats, un espectacle bufó y de Carnaval portat a cap pèl clero y l'exposició de haverse pogut alterar l'ordre públich.—Tothom se pregunta ¿cóm va permetre l'arcalde que totes dugas professons sortissen a la mateixa hora?

D. CARLOS Y 'L SEU MANIFEST.

—¡Melgar!—¿Qué mana, senyor?

—¿Quinas novas hi ha d'Espanya?

—¡Ay... casi no ho goso a dir!

—¿Qué ha passat?—Una desgracia.

—Cuyta, digas ¿qué hi ha hagut?

—La reyna...—¡Mat llamp! Acaba...

—La reyna...—¿Vols fè 'l favor d'enllestir un xich papanatas?

—Es que jo...—Menos embuts!

—La reyna...—¡T desfaig la cara!

Digas lo que hi ha, net, net!

—La reyna...—¡Mala negada!

¿La reyna qué?—En fi, li dich...

¡ha tingut un noy!—¡Oh rabia!

¿Es a dir que 'ls meus treballs sobre 'l casament de marras, se m' han tornat aygua poll?

¿Es a dir que haig de quedarme com sempre, ab un pam de nas y ab la qua entre las camas?

¿Es dir que...—¡Ja ho veu senyor, ja ho veu quina pasterada!

—Pero bé, ves explicant,

¿qué més ha passat?—¿L'Espanya, com s' ho ha mirat tot aixó?

—S' ho ha mirat ab santa calma, sense riure ni plorar,

ni cridar ni entusiasmarse... si bé sembla que n' hi ha alguns que s' alegren de la planxa que ab aixó han fet fè a vosté tots lo qui l' aconsellavan.

Lo noy ha estat batejat ab la pompa acostumada, reconeixentlo tothom per legitim rey d'Espanya...

—¡Rey d'Espanya!... ¡Válgam Déu!

¿Pero aquesta gent no saben que no hi ha més rey que jo?

—Prou que ho saben; pero 'ls sátropas fan lo distret, y entretant van seguint la seva marxa.

—Pero aixó no pot énar...

¿no t' ho sembla a tú?—¡Rediable!

¡es clá que m' ho sembla!—Pues ja veurás, séu a la taula.

—¿Per qué?—¿Qué n' has de fer tú?

—Es que...—¡Melgar! Séu y calla...

—Ja séch.—Agafa un paper.

—Ja está agafat.—¿Si? Donchs ara suca la ploma y escriu...

—¿Qué vol qu' escriguis?—¡Sabata!

Esperat, qu' estich pensant lo que diré... ¡Ah, ah! Ja raja,

ja hi trobat l'inspiració: comensa.—Digui.—¿Qu' ets ase!

Aixó ets tú que ho has de fer, posa 'l que t' dongui la gana...

—Pero si ara vosté ha dit qu' estava inspirat...—Y encara segueixo dibent lo mateix...

—En fi...—Bé, veig que de gracia may n' has tingut ni 'n tindrás; acabém d' una vegada...

Escriu... *Espanyols del cor:*

¿eh, qué tal?—Una gran frasse:

—Pues ayre: ha arribat l' instant de dir las cosas ben claras:

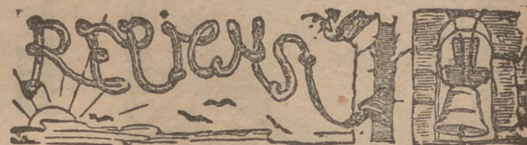
sostinch tots los drets que tinch a la corona d'Espanya,

drets sagrats, drets evidents, drets eterns, drets inmutables...

Per ara 'm dech limitar a escriureus aquestas ratllas:

pero si no m' escoltéu y 'm voléu deixá a las capsas, estich ben determinat a fer mal altra vegada... ¡ey! si trobo algun llanut que 'm dongui 'ls diners que 'm faltan, Posa a baix: Carlos seté. ¿qué tal, está bé?—¡Admirable! —Si? Pues ara l' enviarás a n' algun diari de Fransa, que 'l publiqui desseguit dintre la primera plana. —Corrent; m' ha de doná un ral. —¿Jo?—Es pèl sello.—¡Recarambal ¡si jo tingués un ralet! Fill, estich net de butxaca... —Pues així no 's pot enviar; sense sello aixó no marxa. —¿No 'l tens un ral tú?—¡Ay de mi! ¡ni un céntim!—Donchs, nada, nada; arribat fins al estanch y ves si voldrán fiartel.

C. Gumá.

NA frasse del fabricant Sr. Alsina, en la reunió de obrers y fabricants, apropósit del tractat de comers ab Inglaterra.

«Aquest tractat sembrará la ruina entre nosaltres, fins al punt que no 'ns quedará res per vendre al estranger. L'únic qu' Espanya podria vendre son los seus ministres; pero, ben mirat, ni aquestos se pot vendre perque crech, per lo que 's véu, que l' Inglaterra ja 'ls t'è comprats.»

En l'acte d'inscriure al noy de la mare en lo Registre civil, van pesarlo.

—¿Quán pesa? va preguntar un cortesá.

—Pesa... pesa... set lliuras y set unzas.

De manera que encare no tenim tres carniceras de monarquia.

Tres carniceras ab ós.

La idea de 'n Cánovas era que 'l fill de D.ª Cristina en lloch de dirse Alfonso 's digués Carlos.

Lo motiu es natural

y ja 'l deya a n' en Pidal.

—No veu D. Alejandro, aixis dibentse Carlos, los amichs de vosté, sense pendres la pena de cambiar de nom, podrán menjar del presupuesto.

A pesar de que encare no conta quinze dias d'existencia, ja li han imposat lo Toisó y no s'è quantas altres condecoracions.

Al últim los monárquichs han convingut ab mí, reconeixent que totes aquestas endergas no son més que joguinas de criatura.

En la reunió dels diputats y senadors esquerrans, lo general Lopez Dominguez ha declarat que manté més fé que may en la soberania y en las garantias constitucionals dintre de la monarquia

Sainete del Saldoni y la Margarida.

—Vamos a veure, Saldoni ¿qu' es té?

—Un' herba que 's fa pèls camps, etc., etc.

Per lo tant, Sr. Lopez Dominguez, ja ho sab. A falta d'altra cosa mantinguis de fé, atipis de fé, menjí fé a tot pasto.

En Camacho está encara un xich malalt. Se 'm figura que per malalt qu' estiga en Camacho, no ho estará may tant com l'hisenda espanyola.

En l'acte del bateig de D. Alfonso XIII, D. Anton Cánovas vá caure.

L'extrém del fervor monárquich:

Rompres lo batisme en l'acte de donar al rey las ayguas del batisme.

Tenim un rey criatura, tant criatura qu' encare no ha arribat a l'edat dixtosa de posar la sabateta al balcó, per veure que li duran los reys. ¿Qué es lo que poden durli 'ls reys al rey d'Espanya?

Lo dia mateix que 's donava compte de haverse firmat lo tractat de comers ab Inglaterra, las seccions del Senat autorisavan una proposició de lley manant que las farinas estrangeras sufreixin un 25 per cent de recárrech.

Ganga pèls pobres treballadors que 's quedín sense feyna.

Ja que l' industria aixís com aixís es á la paella, 'l govern tracta d' estolviarli fins lo consol d' enfari-narla.

Volén fregirla al viu.

Avuy dissapte comensa per Mataró l' excnrsió ar-tística de la companyia de D. Anton Tutau. Dijous vi-sitará Sabadell. En totes dugas poblacions se repre-sentarà l' aplaudit drama *Mal pare!* y otras obras applaudidas de son repertori.

Los periódichs conservadors están indignats pèl llenguatge que diu que usém los republicans desde 'l naixement de D. Alfonso XIII, y demanan repressió y escarment

Digui, Sr. Sagasta ¿no hi ha plassas vacants de butxi ó al menos d' estira-corjetas, per tapar la boca dels Srs. conservadors?

Coincidencias.

Lo fill de D.ª Maria Cristina va neixe 'l dia de Sant Pasqual Bailon, patró dels boleros.

Y van batejarlo 'l dia de Santa Rita, advocada dels impossibles.

* * *

Fets reals:

Diu que quan van passarli la sal per la boca, va posarse á plorar.

Es molt natural. La pobra criatura no vol fer salat.

D. Anton Cánovas va topar ab un cap de tarima y va caure de bigotis.

¡Pobre mónstruo!

Mal comensa per ell la nova monarquia.

¡Va caure!

Se deya aquest dia que havia sigut denunciat lo r a-nifest protesta del rey de las Húngaras.

No senyors, no, no hi ha tal

ja pot ser cubent com un bitxo.

«Los brams d' ase. diu lo ditxo

no arriban á ca 'l fiscal.»

Encara que LA CAMPANA pèl seu caracter y dimen-sions no acostuma á ocupar del moviment industrial de Catalunya, fem avuy una excepció pera parlar de las magníficas *vajillas* que 'l conegut fabricant de porcelana Sr. Florensa ha exposat en son magatzém del carrer d' Escudillers.

Son tres, y al revés de las fillas de Helena, si l' una es bona més ho son las otras. Están destinadas res-pectivamente al comandat, oficialitat y maquinistas del crucero *Infanta Isabel*. L' industria catalana pot es-tar orgullosa de contar ab un productor tant actiu é inteligent com lo senyor Florensa, á qui felicitem de tot cor.

Los francesos ho entenen.

Are últimament han posat contribució sobre las cor-poracions religiosas.

La nova contribució 'ls ha produhit en un més la suma de 500 000 franchs. De manera que poden contar desde are ab un ingrés anual de 6 milions.

Sis milions sobre la llana.

Lo cultiu de la llana, per més espiritual que siga, es una industria com qualsevol altre.

Al últim lo suro servirá per tot.

Ja hi ha hagut industrial que n' ha fet mahons per construir embans que proporcionan una temperatura molt agradable á las habitacions.

Un altre ha inventat uns sombreros en los quals no hi entra més materia que 'l suro.

Pero aixó t' un inconvenient: á qua'sevol que dugui sombrero d' aquests, podrán dirli *cap de suro*.

Fet y fet, l' us millor que pot donarse al suro es po-sarse 'l á l' esquena, pèl moment en que 'l govern co-mensi á repartir las grans garrotadas.

Los treballadors d' unas grans fábricas de claus, d' Inglaterra, s' han declarat en huelga, porque de mica en mica, los havian rebaixat lo salari d' una manera tant lamentable, que apenas los permetia menjar.

Molt b'n fet y jo 'ls alabo;

¡un clavo saca otro clavo!

¡Treballar y no menjar?

Més cómodo es descansar.

En la plassa de Palacio lo dia del naixement:

—Mira Pep, bandera vermella: es noy.

—¿Cóm s' entén, noy? ¿que no veus que la bandera es vermella y groga?

—¡Ah! Donchs llavors deu ser hermafrodita.

En un banquet de la Societat Geográfica, ha dit en Cánovas que 'l porvenir d' Espanya está en l' Africa.

Es veritat y aixó es lo que procuran los conser-vadors.

Que l' Africa y l' Espanya estigan al mateix nivell.

Estava verificantse un desafío á pistola, quan un dels padrins, exclama ab ayre solemne:

—Senyors: tinch lo deber de advertir que 'l mèu apadrinat no ha manejat may cap arma. Per lo tant y á fi de igualar las condiciones dels combatents, proposo que 'l nostre adversari 's coluqui á trenta passos del mèu representat, mentres que aquest no puga estarhi més lluny de vinticinch passos.

A una familia que t'è parents á América, un de aquests li envia un negre per criat.

Hi ha á la casa un nen de poch anys que veyent al negre per primera vegada, 'l contempla tot serio, y després pregunta:

—Mamá, ¿de qui porta dol?

—Arturo ¿diu que has escrit una obra pèl teatro?

—Si, noy sí.

—¿Y qu' es, drama ó comedia?

—Francament, no sè com classificarla.

—Veyám, ¿cóm acaba?

—Ab casament.

—Ah, llavors no es comedia, ni drama... Es tra-gedia.

A un lladre 'l condemnan los tribunals á dos anys de presiri y l' advocat defensor li diu ab carinyo.

—¿Qué s' hi ha de fer! Aquesta vegada no he pogut probar la seva ignocencia; pero espero obtenir millor resultat en lo próxim robo que cometi.

Vejin si de la següent conversa 'n poden treure l' aygua clara:

—¿Ahont viu, vosté?

—Ab lo mèu oncle.

—¿Y 'l seu oncle?

—Ab mi.

—¿Y 'ls dos?

—Vivim plegats.

Una anécdota de toreros.

Feya poch temps que s' havia mort la mare de 'n Lagartijo.

Un banderillero de la seva quadrilla que no 's dis-tingia pas pèl valor, estava fent tentinas davant de un toras com una conductora, sense atrevirse á posarli 'l parell de banderillas, que li tremolavan á las mans.

Per últim, cremat en Lagartijo, li crida:

—Pon ese par de banderillas inmediatamente.

Y 'l banderillero, obligat á obehirlo, se 'l mirá ab cara compungida y ab veu més compungida encare li digué:

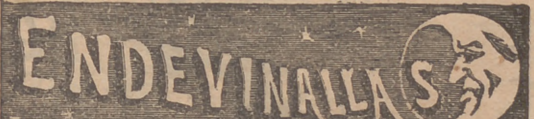
—¡Señor Rafaell... ¿Quiere usted algo para su madre?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ar-mo-ni-a.*
2. ENDAVINALLA.—*Anagrama.*
3. CONVERSA.—*Isabel.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Semoleras.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per alicantins Alicant.*

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans Miranius, J. M.ª Bernis, y J. Moret; 4, Noy de la Dida, y 3 no més, J. F. V. de Sant Gervasi y Pau de la Ta-rumba.

XARADA-CONVERSA.

—¿Vol venir al ball salero?

—¿Ahont?

—En una total

de la plassa de Arrieros

qu' es molt lluhida, formal

y molta *dos tres quart* hi ha.

—¿De casa á alli es molt avall?

—Es á aprop; sí, ja ho veuré.

—¡Donchs! ¡hu!! ja vindré algun ball,

¿quin nom te eixa Societat?

—Miri, 'ls dos l' havém nombrat.

PEPET D' ESPLUGAS.

MUDANSA.

A tot me van convidar
pera la festa major,
y ab lo vestit bo y millor
que tenia, hi vaig anar.
Varen matar molts total
y molts tot ne vaig menjar,
en tres tot me van portar
y no 'm va costar ni un ral.

J. STARAMSA.

TRENCA-CLOSCAS.

LOLA GUARDIA.

Formar ab aquestas lletras combinadas lo nom de una sarsuela catalana.

O. DE RATAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Grandiós edifici.
5	4	2	7	5	6	4	—	—	Nom de dona.
3	7	5	8	4	2	—	—	—	home.
1	8	6	7	2	—	—	—	—	—
8	7	5	6	—	—	—	—	—	—
2	7	5	—	—	—	—	—	—	Un peix.
2	6	—	—	—	—	—	—	—	Musical.
4	—	—	—	—	—	—	—	—	Lletra.

UN DE L' OLLA.

GEROGLÍFICH.

×
| | K
× | |
II

ATLÁNTIDA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Plata y Oro, Botons de Banya, Tamarit, Bufa-llums, Avi Peras, J. Bru y S., Taronja de convent, Pepet Villanovi, A. Flo, C. Ollera, Francisqueta Sola, R Santaló, Ramonet de la Torre, Tich-Tach, Petit Husar, C. Vidal y R. y J. Santamaria: *Lo que 'ns envían aquesta semana no 'ns serveix.*

Ciudadans J. F. V. de Sant Gervasi, J. Moret, Ciutadà Paco, J. M.ª Bernis, Benito Roig, J. Staramsa, J. Terom y D., T. Gasmazo, J. Asmarals, A. Garcia, Peuet d' Esplugas, un de l' Olla, Terencio, Te-rencio, J. Trujols, Camilo Kleiks, Un Estudiant, V. Ert, Pere Pajés, J. Abril y Virgili y Dos cusins del Nou Mas: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envían.*

Ciutadà Vallmajor: Dels pensaments n' hi ha alguns de molt in-sustancials y algun d' aprofitable.—Un del Centro Vallesa: Lo pen-sament de la poesia es molt gastat.—J. Ayné R.: Enterats.—D. Do-mingo (Tarragona): No tenim medi d' enterarnos de lo que vosté 'ns encomana.—Pau Nol y Sistachs: En los quadrets hi ha bonas con-dicions.—Gumerindo Bufasombras: La poesia esta bé; los epigra-mas son massa verts.—J. Lambert: Si no tots, alguns tipos estan molt bé.—Julia Carassó: La poesia molt ingenlosa: la publicarém.—J. R. V. Quina llastima que al enterarnos del articlet, haja ja perdut l' actualitat! Cregut que l' insertaríam ab moltíssim gust.—J. Planas: La poesia esta millor; pero encare hi ha alguns ripis.—J. C. (Seo de Urgell) y T. T. B. (Girona): Creyém que no val la pena de parlarne.—V. P. (Bruch), J. M. (Capellades), H. S. (Altafulla), J. M. (Sarreal), R. (Monthlanch), J. C. (Rosas), S. R. (Las Cortes) y J. P. (Mota): Quedan comptascuts.

El Volapück

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

Novisima gramática, por J. COSTE, intérprete tra-ductor jurado, profesor de varios idiomas, un cuaderno en 4.º, 4 reales.

Curso suplementario de varios ejercicios, temas con su clave y un Vocabulario Volapück español y viceversa, (más de 5,000 voces), por J. Coste, 1 tomo en 8.º, 8 reales. Véndese en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

VUYTS Y NOUS

COLECCIÓN DE POESÍAS

PER

C. GUMÀ

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma

Un elegant tomet esmeradament imprés.

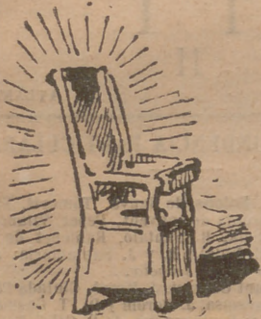
Preu: DOS rals

Se ven en la librería espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals librerías, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

La usurpación cometida.....

Contra aquella violación de derecho protestaron mis antepasados.

Como yo protesté igualmente contra el acto pretoriano de Sagunto.

Hasta que hube agotado todos los recursos materiales

Estoy resuelto a no prestarme á renuncia ni transaccion de ningun género.

No vacilaré jamás en seguir el camino y escoger los procedimientos que el deber me trace.

Diez años de amargo destierro.

Los campos inmortalizados por vuestras proezas.

Las conmovedoras demostraciones de fidelidad..... Los vínculos indestructibles que nos unen.

nuestro legítimo rey.